

Prologue

ลูชิงอวีนในวัยแปดขวบละสายตาจากหนังสือสามก๊ก มองไปนอกหน้าต่าง คฤหาสน์ตระกูลผู้ตั้งอยู่ย่านชานเมืองนครเซี่ยงไฮ้ แต่ที่นี้มีเขาอยู่แค่คนเดียว พ่อทำงานด้านการเมืองแม้จะยังไม่ได้เป็นรัฐมนตรีแต่ก็มีตำแหน่งสำคัญเลยต้องไปอยู่ปักกิ่ง แม่ก็ตามไปด้วย

ในวัยแปดขวบเขาไม่ค่อยรู้สึกขาดความรักจากครอบครัวนัก เพราะถึงจะอยู่บ้านคนเดียวก็เชื่อว่าชีวิตจะสงบ เงียบเหงาเพราะแม่ฝากฝังเขาไว้กับญาติสนิท บ้านคุณน้า

น้าของลูชิงอวีนแต่งงานกับมิสเตอร์หวังเจ้าของซีบิกูรูป ทำธุรกิจนำเข้าและส่งออกเจ้าใหญ่ในเมืองเซี่ยงไฮ้ ซีบิกูรูปกินพื้นที่ในพอร์ทเซี่ยงไฮ้ถึงหกสิบเปอร์เซ็นต์ เป็นผู้มีอิทธิพลในวงการเดินเรือ

เรื่องผู้ใหญ่ก็ส่วนหนึ่ง เรื่องที่ชีวิตเขาไม่สงบก็ส่วนหนึ่ง... นั่นไง เจ้าตัวุ่นวายวิ่งข้ามรั้วมาบ้านเขาอีกแล้ว

“ชิงอวีน ฉันหนีออกจากบ้านแล้วนะ”

“อือ”

ลู่อิงอวีนในชุดผ้าไหมจีนสีน้ำเงินพอดีตัวยอต่วนั่งลงตรงหน้าตัววุ่นวายที่ใส่ชุดแบบเดียวกัน มองกระเป๋าเป้ใบเล็กที่อัดแน่นไปด้วยขนม แก้มป่องอมกลมเหมือนลูกโป่ง

“ฉันจะไม่กลับไปแล้ว”

คราวก่อนก็พูดแบบนี้

“ฉันจะอยู่กับนายตลอดไป แม่ไม่รักฉันแล้ว”

“ไม่ทำการบ้านอีกละสิ”

ปัญหาของเจ้าตัววุ่นวายคือไม่ชอบทำการบ้านก็เลยโดนแม่ดุ พอแม่ดุก็ร้องไห้ไปหาพ่อ พ่อก็โอบ แม่ก็เลยดุพ่อไปด้วย พ่อลูกก็เลยวงแตกต้องแยกทาง คนพ่อรีบไปท่าเรือ ส่วนคนลูกก็เก็บขนมใส่กระเป๋าเดินมาบ้านเขา

“ทำไมต้องทำด้วย”

“การบ้านคือการฝึกฝน จะได้เรียนเก่ง โตไปเป็นเจ้าคนนายคน”

ลู่อิงอวีนอยากทำงานให้รัฐบาลเหมือนกับพ่อ ทำงานเพื่อพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า จีนยังปิดประเทศอยู่ ถึงเขาจะไม่รู้รายละเอียดนักแต่ก็พอมองออกว่าประเทศเรากำลังจน ไม่มีความสามารถเทียบเท่าฝั่งตะวันตก

“เก่งเลขอย่างเดียวก็นั่นได้แล้ว ฉันบวกลบคูณหารเก่งนะ”

มุ่มปากยกยิ้มกับท่าทางของเจ้าตัววุ่นวาย อย่างเดียวที่ถนัดคือการติดลูกคิด คิดเงิน บวกลบคูณหารนั้นแหละ มีสเตอร์หวังคงสอนตั้งแต่ยังเด็ก ส่วนเรื่องอื่นไม่ว่าจะวิชาไหนคุณชายน้อยตระกูลหวังไม่ได้เรื่องสักอย่าง

“เก่งอย่างเดียวไม่พอ ต้องเก่งหลายอย่าง ไม่งั้นเป็นเจ้าของท่าเรือเซียงไฮ้แบบพ่อไม่ได้”

“อ้าว แล้วใครจะเป็น”

ลู่อิงอวีนยกมือแกล้งทำเป็นกระแอมไอกลั่นหัวเราะกับหน้า

ต่าง ๆ ของคนอ่อนวัยกว่า

“ก็ต้องยกให้คนอื่นไป”

“แล้วยกให้ใครอะ”

“ก็คนที่เหมาะสม คนที่เก่งหลายอย่าง”

“จิ้งชิงอวีนก็เอาทำเรือเซียงไฮ้ไปเลย จั้นยกให้”

มายกให้ง่าย ๆ นี้ไม่รู้เลยสินะว่าทำเรือเซียงไฮ้เงินสะพัดที่สุดใหญ่ที่สุดในจีนแล้ว เผลอ ๆ มากกว่าประเทศอื่นในเอเชียด้วยซ้ำ

“ให้แล้วห้ามขอคืนนะ”

“เอาไปเลย จั้นจะได้ไม่ต้องทำการบ้าน อ๊ะนี่ ขนมนี้อร่อย ฟอบบอกว่า เป็นของสิงคโปร์”

“อันเก่าที่เอามาฝากยังกินไม่หมดเลย”

“ค่อย ๆ กินไปเดี๋ยวก็หมด หมดแล้วบอกนะเดี๋ยวเอาอันใหม่มาให้”

“เสี่ยวอวีนของเราช่างเป็นคนมีน้ำใจ ขนมาก็แบ่งจั้น ทำเรือก็ยกให้จั้น ไม่อยากได้อะไรจากจั้นบ้างหรือ”

คุณชายวุ่นวายของตระกูลหวังถูกตั้งชื่อให้พ้องกับเขาที่เป็นลูกพี่ลูกน้อง ก็ในเมื่อแม่เราทั้งคู่เป็นพี่น้องฝาแฝดกัน มีลูกก็ห่างกันแค่ปีเดียว

ลูชิงอวีน...หวังเป่าอวีน

“แลกกับให้จั้นอยู่กับชิงอวีนไปตลอดชีวิตได้ไหม”

“อยากอยู่ด้วยกัน...กับจั้น?”

ลูชิงอวีนแปลกใจในคำตอบแต่ก็ยอมรับว่าพอใจมาก แม้จะรู้สึกว่าเขาตัววุ่นวายน้อยนี้ต้องโตไปเป็นตัววุ่นวายกว่าเดิมแน่

“ถ้าตกลง ให้ขนมหมดกระเป๋าละเลย จั้นชอบขนมอันนี้ที่สุด ยอมแบ่งให้ก็ได้”

ยังไม่ทันตอบรับมือป้อมก็ยึดขนมหลายอย่างมาให้ แถมยังอวดขนมจากนานาประเทศจนรู้สึกอยากกินไปด้วย

“ตกลงอยู่ด้วยกันนะ”

ลู่วิ่งอวิ้นมองเจ้าตัววุ่นวายที่ทำสายตาเสียดายขนมตัวเอง
สงสัยว่าจะเสียดายขนมมากกว่าทำเรือเซียงไฮ้อีก

“อืม...ตกลง”

“งั้นอยู่ด้วยกันแล้ว...แบ่งขนมกันกินเนาะ พ่อบอกว่าสุขภาพ
บุรุษต้องใจกว้าง”

“อืม แบ่งกันก็ได้”

ตกลงว่าขนมมันเคยเป็นของเขาจริง ๆ หรือเปล่าเนะ

Chapter 1

Trouble

ปีนี้ผมกำลังจะอายุสิบหก ชื่อจีนคือ หวังเป่าอวี่น แต่เพื่อนต่างชาติออกเสียงยากเลยกลายเป็นเอ็ดเวิร์ด หวัง ผมมีเพื่อนเยอะมาก เยอะจนงานวันเกิดครั้งล่าสุดต้องไปประกาศชวนเพื่อนทุกคนไปงานโรงเรียนผ่านชมรมกระจายเสียง เพราะถ้าเดินชวนทีละคนคงต้องใช้เวลาเป็นเดือน

“เฮ้ทุกคน นี่เอ็ดเวิร์ดนะ ฉันจะจัดงานวันเกิดสุดสัปดาห์นี้ที่บ้านฉัน อย่าลืมไปละ แล้วเจอกัน”

ผมไม่ได้ตั้งใจจะมีเพื่อนเยอะขนาดนี้ แต่พอบอกว่าจะทำธุรกิจต้องมีเพื่อนเยอะ ๆ มีคอนเนกชั่น อย่าไปทำให้ใครเกลียด มีคนรักดีกว่ามีคนเกลียด ผมกลัวทำธุรกิจพอเจ๊งก็เลยหมั่นสร้างสังคมชิงอวี่นก็บอกว่ามีเพื่อนเยอะก็เหมือนมีเส้นสาย ไว้ช่วยเหลือกัน

ชิงอวี่นก็รู้จักคนเยอะ ปีนี้เขาเป็นประธานนักเรียนแล้ว พ่อบอกชิงอวี่นอยากับราชการ ไม่ก็เป็นนักการเมืองแบบพ่อเขาอนาคตไกลอาจจะได้เป็นประธานาธิบดีจีนในอนาคตก็ได้

แต่ผมไม่อยากให้ชิงอวี่นเป็นประธานาธิบดีอะ เขาไปบริหาร

ประเทศแล้วใครจะบริหารท่าเรือเชียงใหม่ให้ผมล่ะ! ผมตั้งใจจะยกท่าเรือให้ชิงอวีนจริง ๆ นะ บ้านผมทำธุรกิจขนส่งทางเรือ ใหญ่สุดในท่าเรือเชียงใหม่ฉันพอบอกว่าเราก็เหมือนเจ้าของท่าเรือที่นี่นั่นแหละ แล้วต่อไปจะขยายกิจการจนผูกขาดไปเลย ยัง ยังไม่พอ พอบอกว่าพอเงินพัฒนามากกว่านี้เราก็จะกลายเป็นเจ้าของท่าเรือที่ใหญ่และดีที่สุดในเอเชีย

ผมทำได้แค่อุ้มแห้งตอนพอบอกว่าความหวังอยู่กับผม...คือ...ผมเมาเรือ เมาคลื่น แคเห็นท่าเรือก็รู้สึกเวียนหัวแล้ว! ดังนั้นผมเลยอาศัยทางลัดขยันคบเพื่อนไว้เยอะ ๆ ดีกว่า เผื่ออนาคตเพื่อนจะช่วยใช้บริการกิจการผมต่อ หรือเพื่อนบางคนอาจจะอยากซื้อกิจการไปเลย ผมลดราคาให้นิดหน่อยก็ได้ยังไงก็เพื่อนกัน

แต่ผมยังมีเวลาเตรียมตัว พอก็ยังไม่แก่ไม่ตายเร็ว ๆ นี้ เลยพยายามคบเพื่อนไว้เยอะ ๆ ก่อน ทางหนึ่งก็สร้างคอนเนกชั่น อีกทางคือผมพยายามหาคนที่อยากซื้อกิจการผมอยู่ แต่ยังไม่เจอคนที่ใช่!

กิจการบ้านผมมันต้องแพงมาก ๆ เพื่อนบางคนก็คงรวยไม่พอแล้วเงินเป็นคอมมิวนิสต์ รวยมากไปก็ไม่ได้ ชิงอวีนเคยบอกว่าถ้าเราเติบโตมากไปรัฐบาลอาจจะเข้ามายุ่งวุ่นวายเหมือนอาณาจักรพระอาทิตย์

อาณาจักรพระอาทิตย์เป็นตระกูลที่ทำพิธีกรรมที่ร่วมกับรัฐบาล เขามีตึกสามตึกใหญ่มากในถนนเศรษฐกิจของเชียงใหม่ แดมดาดฟ้าสามตึกยังเชื่อมกันเหมือนตัวเอ็มขนาดใหญ่

ผมว่ามันโคตรเจ๋ง แต่ชิงอวีนบอกว่าตระกูลหยางเป็นลูกรักของรัฐบาล จะอยู่จะไปก็ขึ้นกับรัฐบาล เงินที่หามาได้ก็ต้องแบ่งรัฐบาล

“มันดีหรือไม่ดีอะ”

“ถ้าพอใจกับสถานะที่โดนกดแทบทุกเรื่องก็สบายดี แต่ถ้า

ไม่พอใจก็ต้องหาทางหนีทีไล่ เพราะถ้ารัฐบาลรู้ก็อาจจะล้มทั้ง
อาณาจักร”

“อ้อ...”

“แต่เขารวยมาก ขยายกิจการง่ายเพราะยังไปก็แบ่งรัฐบาลเกิน
ห้าสิบลเปอร์เซ็นต์”

คำว่า ‘รวยมาก’ ทำให้ผมหุกระดิก

“รวยจนซื้อกิจการบ้านฉันได้เลยไหม”

“สบาย ปกติรัฐบาลได้แค่ค่าภาษี ค่าสัมปทานท่าเรือ ถ้าซื้อ
กิจการเดินเรือไว้ด้วย มีแต่ได้กับได้ ไม่ก็ปีก่คืนทุน”

ผมพยักหน้าหงึก ๆ แต่ในหัวเริ่มคิดว่าผมต้องรีบสนิทกับหยาง-
อวี่นแล้ว เขาเป็นนักเรียนใหม่พูดจีนยังไม่เก่ง เป็นลูกหลานตระกูล
หยาง เพื่อในอนาคตหยางอวี่นอาจจะอยากซื้อกิจการบ้านผม

พอเริ่มเห็นช่องทางขายกิจการได้ผมก็เริ่มเบาใจ

“ชิงอวี่นนายไปงานวันเกิดฉันด้วยนะ”

ผมตั้งใจมาหาชิงอวี่นก็เพื่อมาชวนเขาไปงานวันเกิดนี้แหละ
เป็นคนเดียวที่ผมไม่ได้ชวนผ่านเสียงตามสายแต่มาชวนด้วยตัวเอง
เพราะว่าชิงอวี่นพิเศษกว่าคนอื่น

“นี่ว่าจะไม่ชวนซะแล้ว”

ชิงอวี่นเป็นคนขี้น้อยใจมากกกกกก เขาอาจจะป็นรุ่นพี่คู่
สุดใจกว้าง มีน้ำใจ ใสใจเพื่อนร่วมโรงเรียนทุกคน แต่กับผมเนี่ยถ้า
ปฏิบัติกับเขาเท่าคนอื่นนะ ผมจะโดนโกรธ

เวลาชิงอวี่นโกรธมันไม่สนุกเลย เขาไม่ไว้วางใจ ไม่พูด ไม่หือ
ไม่อือ แล้วเมินผมไปเลยเรียกว่าเป็นอากาศธาตุ เป็นมนุษย์ล่องหน
แถมยังอยากด้วย ดังนั้นไม่ทำให้ชิงอวี่นโกรธไว้ก่อนเป็นเรื่องดี

“ฉันต้องชวนอยู่แล้วสิ”

“อยากได้ของขวัญเป็นอะไร”

“อยากไปขี่ม้าที่มองโกล แล้วก็ไปชมบาหลีที่ทิเบต”

“มองไกลกับทิเบต?”

“ใช่ วันนี้ฉันเรียนเรื่องมองไกล มันน่าไปมาก เสียตายฉันหลับในห้องอะ เลยฟังไม่ทัน แต่เพื่อนบอกทิเบตก็น่าไป เพราะเป็นหลังคาโลก แถมมีเมืองสวยมาก ๆ ชื่อซัมบาลา”

“ซัมบาลาเป็นเมือง? ช่างเถอะ...ที่นายอยากไปมันไกล ไปไม่ได้หรอก มองไกลกับทิเบตอยู่คนละฝั่งกับเซียงไฮ้เลย”

“เสียตายจ้ะ”

ไม่มีใครสนับสนุนให้ผมไปตามหาความฝันเดินเล่นที่ซัมบาลา ซี่งที่มองไกลเลย พ่อเลยเอาหมามาให้วันเกิด บอกว่าเปลี่ยนจากม้าเป็นหมามันก็คล้าย ๆ กัน

แต่มันเป็นหมาตลกที่พ่อได้มาจากฝรั่ง หมาขาสั้น ตัวยาว ๆ หูรี ๆ พ่อบอกฝรั่งเรียกว่าหมาคอร์ก็ ผมก็ชอบมันนะแต่ว่ามันก็ไม่เหมือนม้า! มันขี่ไม่ได้ แถมหมอฝรั่งบอกว่าคอร์ก็ไม่ควรออกกำลังกายมากเกินไป มันเป็นพันธุ์กระดูกยาว ชันลงบันไดก็อาจจะส่งผลกระทบต่อหลังได้

ผมกลัวมันตายอะ แถมมันดูเป็นหมาสุขภาพไม่ค่อยดี เลยไปปรึกษาชิงอวิน

“มันไม่ตายง่าย ๆ หรือก ก็อย่าให้มันชันบันได”

“แต่ฉันก็อยากให้มันนอนกับฉันนี่”

“ก็อุ้มไป”

“กลัวอุ้มผิดท่าอะ มันมีท่าอุ้มเฉพาะด้วย”

“ก็ให้มันนอนข้างล่างตัวเดียว”

“มันจะเหงานะลู...”

เวลาเรียกชิงอวินว่าลู่อะไร ๆ เขาจะใจดีเป็นพิเศษ ผมทำหน้าที่หองยี่สิบด้วยเขาจะได้เห็นใจผมมากขึ้น...ผมตั้งใจจะยกเจ้าคอร์ก็ให้ลู่อิงอวิน เพราะบ้านเขาเป็นคฤหาสน์ชั้นเดียว เจ้าคอร์ก็ไม่ต้องขึ้น

บันได

“เดี๋ยวมันก็ชิน”

“เวลาฉันไม่เจอนายฉันยังเหงาเลยอะ...”

ลูซิงอวีนถอนหายใจแล้วหรือที่ตามองผมสลับกับหมา ผมเลยรีบ
กอดแขนเขาเอาแก้มถูไหล่

“ฝากมันไว้ที่บ้านนายได้ไหม ฉันสัญญาว่าจะมาช่วยเลี้ยง
ทุกวัน ฉันยังไม่ได้ตั้งชื่อด้วย ให้นายตั้งเลย”

“เฮ้อ...เอาไว้ที่นี่ก็ได้”

“เฮ้! รักลูที่สุดในโลกเลย”

“หิ น่าดีใจใช้ไหมที่เสี่ยวอวีนรักฉันขนาดนี้”

“อ้อ! ฉันรักลูที่สุด มีอะไรฉันแบ่งลูหมดเลยนะ ขนาดหมายัง
ยกให้เลย”

บอกแล้วว่าลูซิงอวีนชอบเป็นคนสำคัญอะ เขาหัวเราะแล้วก็
ยอมย่อตัวลงจับเจ้าหมาขาสั้น มันก็ร้องบ๊อก ๆ เลี้ยงมีลูซิงอวีน
นี่สินะที่เรียกว่า อยู่เป็น!

“ตั้งชื่อว่า ม่งม่ง”

“ชื่อเพราะมากเลยย ม่งม่งดีใจด้วยนะ อยู่บ้านนี้สบายมาก
ลูซิงอวีนนิสัยดีที่สุดในโลก แกเป็นหมามีवासนาแล้ว ฉันยังอยาก
ย้ายมาอยู่กับลูเลย”

“ก็ย้ายมาสิ”

“ย้ายไม่ได้อะ แม่ด่าแฉว่ามารบกวนนาย แม่หาว่าฉันทำ
นายลำบากอยู่เรื่อย ฉันเปล่าทำสักหน่อยเนี่ย ฉันดีกับนายจะตาย”

ลูซิงอวีนมองเจ้าตัวลำบากสี่ขาสลับกับคนที่คิดไปเองว่าไม่ได้
ทำให้เขาลำบาก หมาก็ไม่ได้อยากได้ยังต้องรับมาเลี้ยงให้ โยนภาระ
ให้เขาชัด ๆ

“เสี่ยวอวีนใจกว้างกับฉันจริง ๆ”

“ช่วยยยยย แต่ฉันไม่ได้มาหาแค่เรื่องม่งม่งนะ ฉันเอาซา

จักรพรรดิมาฝาก พ่อได้มาจากอาณาจักรพระอาทิตย์ ฉันว่ามันต้อง
รสชาติดีเลยขโมยมาฝาก ลู เอ๋อไซ่ หยางอวี่นนะ ที่อยู่สถานักเรียน
เป็นเพื่อนฉัน แล้วเขาก็เป็นคนของอาณาจักรพระอาทิตย์ด้วย นาย
รู้จักไหม”

“อ้อ รู้จักสิ เป็นคนขยันคนหนึ่ง นายสนิทกับหยางอวี่น?”

“สนิทมากกกกกกกกกกกกกกก ฉันเป็นเพื่อนรักของหยาง-
อวี่นเลย”

ตั้งแต่ชิงอวี่นบอกตระกูลหยางสามารถซื้อท่าเรือผมได้ ผมก็
ทำตัวเป็นเพื่อนสนิทกับหยางอวี่นทันที เราสนิทกันมากจริงๆ แต่
ผมยังไม่ได้บอกแผนการนี้หรอกนะ รอพวกเราโตเป็นผู้ใหญ่ก่อน
หยางอวี่นกับผมอายุแค่สิบหกจะไปรู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับกิจการ
การค้ามากมายล่ะเนอะ

“รู้หรือเปล่าว่าหยางอวี่นมีปัญหาชีวิต”

คำพูดของชิงอวี่นทำให้ผมตกใจ หยางอวี่นเนี่ยนะ?

“เขากับลิลลี่ ห่วงรักกัน”

“จริงอ่ะ ฉันนึกว่าเขาสนิทกันเฉยๆ เพราะหยางอวี่นเรียบริ้อย
ลิลลี่ก็เรียบริ้อย”

“เขาเรียบริ้อยแล้วมาคบกับนายได้ไง”

“ก็ฉันนิสัยดี หยางอวี่นก็ต้องอยากคบฉันเป็นเพื่อนอยู่แล้ว”

“งั้นช่วยหยางอวี่นหน่อยสิ ฉันไม่รู้จะช่วยยังไง”

ชิงอวี่นถอนหายใจแล้วพับหนังสือพิมพ์ในมือ หยางอวี่นเป็น
รุ่นน้องในชมรมของชิงอวี่นด้วยเขาก็เลยกังวลจนต้องมาปรึกษาผม
ไซ่ใหม่

“นายห่วงหยางอวี่นขนาดนั้นเลยหรอ”

“ก็เขาเป็นรุ่นน้องในสภา”

“แล้วห่วงฉันบ้างไหมอะ”

ชิงอวี่นเลิกคิ้วแล้วมองผมงงๆ ก็ปกติชิงอวี่นไม่เคยห่วงใคร

เลย พอเขาบอกว่าห่วงหยาางอวินผมเลยแอบอิจฉานิดหน่อย ซิง-อวินเป็นคนพิเศษที่สุดของผม ผมก็อยากเป็นคนพิเศษที่สุดของเขาเหมือนกันนี่

“ทำไมพูดแบบนี้”

“ก็ช่วงนี้ไม่ว่างเล่นกับฉันเลย ทำแต่งงานสถานักเรียน ฉันก็เหงานะ”

“ฉันนึกว่านายมีเพื่อนเยอะ เป็้อฉันแล้ว”

“ไม่จริงสักหน่อย ลู่พิเศษกว่าคนอื่นเยอะ”

เพราะคนอื่นไม่สามารถช่วยผมดูแลท่าเรือได้แน่ แต่ลู่ทำได้อะ แล้วผมก็จับจองเขามาตั้งนาน งานรัฐบาลกับราชการในอนาคตกำลังจะมาแย่งเขาไป!

“ฉันจะหาเวลามาอยู่กับเสี่ยวอวินให้มากขึ้นแล้วกัน”

“สัญญาแล้วนะ”

“อืม...”

“แล้วเรื่องหยาางอวินล่ะ”

“อ้อ เขาขอให้ฉันช่วยพาเขากับลิลลี่หนีไป”

“หนีทำไมอะ”

“หยาางหวางเป็นคู่หมั้นลิลลี่ แต่ลิลลี่คบกับหยาางอวิน”

“หา!?”

“หยาางอวินเลยอยากพาลิลลี่หนีงานแต่ง แต่ฉันว่ามันเรื่องใหญ่ ตระกูลหวางก็อำนาจล้นมือ ฉันเลยยังไม่ได้รับปากอะไรไป”

“เอ็ดเวิร์ด ฮีก...ช่วยฉันด้วยนะ”

เพิ่งคุยกับลู่ซิงอวินเมื่อวาน มาวันนี้ลิลลี่มาร้องไห้ให้ผมช่วยแล้ว! ลิลลี่ก็เป็นเพื่อนสนิทผม ปกติคนเราจะมีเพื่อนสนิทแค่คนสองคนแต่ทำไ้ได้ผมดันสนิทกับคนทั้งโรงเรียน เลยต้องเป็นที่พึ่งของเพื่อนๆ

“แต่ถ้าฉันช่วย บ้านเธอกับบ้านหยางอวี่นจะทะเลาะกันนะ”

“ไม่หรอก เดี่ยวผู้ใหญ่ก็เข้าใจว่าฉันกับหยางอวี่นรักกัน แค่เปลี่ยนจากแต่งงานกับหยางหวางมาแต่งงานกับหยางอวี่นก็ไม่มีปัญหาแล้ว”

“อืม...ก็จริง”

ผมซັกเห็นด้วย ยิ่งไงมันก็คือการแต่งงานของสองตระกูล ใครจะแต่งงานก็เหมือนกันแหละ

“แล้วเธออยากหนีไปที่ไหนล่ะ”

“ทิเบต มันไกลจากที่นี่มาก กว่าพวกผู้ใหญ่จะตามฉันกับหยางอวี่นเจอ เราก็คงแต่งงานกันแล้ว”

ทิเบต! ทิเบตที่ผมอยากไปแต่ไม่มีใครยอมให้ผมไป! แล้วมันก็ไกลจากเซียงไฮ้มาก ผมอาจจะได้ไปมองไกลด้วย!

“ฉันช่วยอะไรได้บ้างละลิลลี่”

“พาหยางอวี่นไปทิเบตได้ไหม แล้วฉันจะตามไปที่หลัง เดี่ยวฉันติดต่อโกตีให้เอง นายก็พาหยางอวี่นไปเที่ยวรอฉันก่อน”

“ได้ ช่วงอาทิตย์หน้าเลยไหม พ่อฉันไปอังกฤษ ทางสะดวกมาก ๆ เห็นแก่ความรักของเพื่อนแล้วฉันทุ่มสุดตัว”

“ขอบคุณนะ!”

“ไม่มีปัญหา! ขอให้เธอสองคนรักกันนาน ๆ นะ”

ผมคุยแผนการกับลิลลี่เสร็จก็รีบวิ่งไปหาลู่อิงอวี่นที่ห้องกรรมการนักเรียน เวลานี้ไม่มีใครพอดี ทางสะดวกมากที่ผมจะปรึกษาลู่อิงอวี่น

“ลิลลี่มาขอให้ฉันช่วยพาหยางอวี่นหนีไปทิเบต”

“แล้วนายจะไป?”

“ใช่ ลิลลี่จะจ้างโกตีให้ ฉันจะได้ไปเที่ยว ไปขี่ม้าที่มองไกล!”

“เสี่ยวอวี่น นายกำลังจะทำตัวเองลำบาก”

ลูซิงอวีนทำหน้าที่กังวลกับเรื่องที่ผมจะไปทิเบต แต่แค่ไปทิเบตเอง ผมโตแล้วนะ การเดินทางแค่นี้มันไม่ยากมากนักหรอก

“ฉันเห็นแก่ลิลลี่กับหยางอวีนเป็นหลัก ลู่... สงสารพวกเขาออก ถ้าฉันรักใครสักคนแล้วไม่ได้อยู่ด้วยกันก็คงเสียใจมากแน่ๆ”

“แล้วนายรักใคร่”

“ฉันก็รักลูเง่ ถ้าไม่ได้เจอลูฉันกินไม่ได้นอนไม่หลับแน่นอนนน”

เรื่องประจบบอกเลยว่าผมถนัด ทริปทิเบตอยู่ข้างหน้าแล้ว! ผมจะไม่ยอมให้ลูซิงอวีนขัดขวางทริปไปซัมบาลากับซีมาที่มองโกลกับผมหรอก แล้วผมจะได้ไปกับหยางอวีนด้วยนะ เราต้องสนุกกันมากแน่ๆ

“ฉันไม่ให้ไป”

“ลู่...แต่ว่า...”

“รอฉันว่างแล้วฉันจะพาไปเอง ถ้าอยากช่วยก็ช่วยแค่ส่งหยางอวีนขึ้นรถไฟพอ”

ผมพยายามตะแ่งให้ลูเง่ใจอ่อนแต่ครั้งนี้เขาไม่ยอมใจอ่อนจริง ๆ

“ฉันเป็นห่วง ถ้าอยากไปเที่ยวเราค่อยไปด้วยกัน เรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ของสองตระกูลเราช่วยแค่นี้ดีพอ ไม่งั้นถ้าเขาพาลมาถึงเราจะช่วยไปด้วย อย่าคิดแค่ว่าช่วยเพื่อน อย่าลืมว่าสองตระกูลนั้นเขาเป็นพันธมิตรกันอยู่... และพวกเขาขึ้นคนละฝั่งกับบ้านฉัน”

“อ้อ...”

เพราะเรื่องนี้ด้วยมั้งทำให้ลูซิงอวีนไม่ช่วยหยางอวีนแต่แรก ผมก็เข้าใจลู่เง่เลยตั้งใจจะไปส่งหยางอวีนที่ทิเบตพอ ลู่บอกว่าเขาจะช่วยลิลลี่พาหยางอวีนหนี เขาจะช่วยปิดกล่องวงจรปิดให้ ผมจะไปรอรับหยางอวีนที่สถานีรถไฟ พาหยางอวีนขึ้นรถไฟเรียบร้อยก็จะกลับไปเจอลูซิงอวีนที่บ้าน

แผนการคือหยางอวี่นจะนั่งรถลิลลี่มาที่ท่ารถ ผมซื้อตั๋วรถไฟ แล้วรอพาหยางอวี่นไปส่งที่นั่งแบบวีไอพีที่เป็นห้องส่วนตัวแล้วเขาก็ไปทิเบตคนเดียว

ที่ผิดคาดคือหยางอวี่นโดนวางยาสลบ! ผมแบกเขาไม่ไหวเลย ต้องพุงเขาไปขึ้นรถไฟ หยางอวี่นหลับสนิทนอนแผ่หลายอยู่บนที่นั่ง ผมเลื่อนบานประตูห้องปิดให้เขาแล้วเดินออกมา

แต่ขามันก็ชะงัก ความรู้สึกของผมตึ๊กกันเป็นพายุ นั่นคือหยางอวี่นเพื่อนสนิทของผมเลยนะ! ผมปล่อยเพื่อนที่กำลังไม่มีสตินั่งรถไฟไปทิเบตคนเดียว! แล้วถ้ามีคนเข้ามาทำร้ายหยางอวี่นล่ะ แต่ผมก็สัญญากับลูไปแล้วว่าผมจะกลับบ้านไปเจอเขา ผมจะต้องไม่ไปทิเบต

“เอาใจดีเนี่ย”

ผมเดินวนไปวนมาอยู่หน้าตู้วีไอพี ยังไม่ทันตัดสินใจเสียงหวูดรถไฟก็ดังขึ้นแล้วมันก็เริ่มเคลื่อนตัว!

“ตะ...เตี้ยว เตี้ยวก่อน”

“นั่งประจำที่ด้วยครับ ขอตรวจตั๋วด้วยครับ”

เจ้าหน้าที่ประจำรถไฟเดินเข้ามาพอดี

“คุณเจ้าหน้าที่ครับผมแค่ขึ้นมาส่งเพื่อน บอกรถไฟหยุดก่อนได้ไหมครับ”

“โห! ไม่ได้หรอกพอหนุ่ม รถไฟมันออกแล้ว ค่อยไปลงสถานีหน้า”

“สถานีหน้าคือที่ไหนครับ”

รถไฟมันน่าจะจอดหลายสถานี สถานีต่อไปมันอาจจะยังไม่ไกลมากก็ได้ ตอนนั้นหยางอวี่นอาจจะตื่นแล้ว ผมค่อยลงสถานีต่อไปแล้วรีบกลับบ้านไปหาลูชิงอวี่น

“นี่เป็นรถไฟด่วน จอดอีกทีปลายทางปักกิ่ง”

“หา? เอ๊ะ! ว่าแต่ไม่ใช่รถไฟไปทิเบตหรือครับ”

Chapter 2

Tibet

หลังจากผมนั่งเครียดไปกับวิวมืดด้านนอก ผมก็นึกขึ้นได้ว่าผมมีบ้านพักตากอากาศที่ทิเบต! ไปถึงนั่นค่อยโทร.บอกลุงชิงอวินก็ได้ พอเริ่มคิดได้ว่าตัวเองก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไรผมก็เลยเลิกกังวลแล้วตื่นเต้นกับทริปไปทิเบต จะได้ไปเที่ยวชมบาหลีแล้วก็มีม้าที่มองโกเลียแล้ว!

ผมหลับ ๆ ตื่น ๆ จนเข้าหยาของอวินถึงตื่น ยาสลบของลิลลี่นี้แรงจริง ๆ เล่นเอาหยาของอวินหลับข้ามคืนเลย ผมเป็นห่วงจัง เขาจะปวดหัวหรือเปล่าอะ

“เฮ้ หยาของอวิน ตื่นแล้วหรือ?”

“เอ็ดเวิร์ด?”

หยาของอวินดูทำหน้าง ๆ คงจะแปลกใจที่จู่ ๆ มาโผล่บนรถไฟ แต่ถ้าหยาของอวินรู้ว่าผมทำเพื่อความรักของเขา รับรองว่าหยาของอวินจะต้องซบซึ้งกับมิตรภาพแห่งความเป็นเพื่อนที่ผมมีต่อเขา...แล้วในอนาคตเขาก็จะมาซื้อทำเรือผม!

“เซอร์ไพรส์ไหม ตอนนี้อยู่บนรถไฟ ฉันตื่นเต้นเป็นบ้าที่

ได้ลักพาตัวนาย”

“อะไรนะ!? ลักพาตัวผม?”

เฮ้อ...ทำไมซี้ตักใจจังน้ำ~

“ฉันรู้ว่านายกับลิลลี่คบกัน แล้วลิลลี่ดันเป็นคู่หมั้นหยางหวาง เธอกับฉันก็สนิทสนมกันตั้งแต่อนุบาล พอเพื่อนสนิทมาขอให้พานายหนี ฉันก็เลยบายเบี่ยงไม่ได้นะ คิดซะว่ามาเที่ยวละกันนะหยางอวีน”

วิวข้างนอกรถไฟไม่เลวเลย เชียงไฮ้เป็นเมืองเศรษฐกิจ จะมีวิวต้นไม้ใบหญ้าชนบทแบบนี้คงไม่มีทาง ผมรู้สึกที่ตัวเองกำลังได้ออกไปเรียนรู้โลกกว้าง ดูลิลลี่...ฉันโตแล้วนะ!

“เดี๋ยว นี่มันลักพาตัวนะเอ็ดเวิร์ด ไม่ใช่เล่นขายของ แล้วเรากำลังไปที่ไหน”

“ใจเย็น ๆ ไม่เคยเห็นนายสติแตกเลยนะหยางอวีน ลิลลี่แค่ให้พานายหนีไปในช่วงใกล้วันแต่งงาน ไปเที่ยวสักเดือนรอเธอหนึ่งงานแต่ง แล้วพวกนายก็จะได้คบกัน ส่วนฉันก็รับบทเพื่อนตัวเอก โคตรสนุกเลย”

พูดแล้วก็รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนใจกว้างจัง พอบอกว่าเป็นเจ้าของกิจการต้องใจกว้าง อย่าคิดเล็กคิดน้อย พ่อจะต้องภูมิใจในตัวผม!

“นายคิดบ้างไหมว่าถ้าทุกคนรู้ว่านายพาฉันมา พ่อนายจะเดือดร้อนนะ ตรงนั้นอาจจะมึนงงจนจรวงจรปิด ยังไงตำรวจก็ต้องไปหาลิลลี่คนแรกเพราะฉันเดินออกมากับเธอ”

หยางอวีนคิดว่าผมลักพาตัวเขามาแบบเด็กเล่นขายของอะ ผมวางแผนมาแล้วอย่างดีเถอะ รอบคอบกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว

“โน้ ๆ ไม่มีมึนงง จริง ๆ คือมันก็มีมึนงงแหละแต่ลูซิงอวีนที่เป็นประธานนักเรียนปิดกล่องให้ ฉันบอกแล้วไงว่ามันน่าสนุกจะตายเหมือนพวกเราร่วมกันทำภารกิจอะไรสักอย่างเลย ฮ่า ๆ ๆ”

“ลูซิงอวีน?”

“ใช่ ตอนฉันไปขอให้เขาช่วย เขาบอกนายกำลังวางแผนจะไปทิเบตพอดี เขาก็เลยช่วย...อ้อ! ฉันยังไม่ได้บอกสินะ นี่เป็นรถไฟไปทิเบตนะ ฉันมีบ้านพักตากอากาศของพ่ออยู่ที่นั่นด้วย ตื่นเต้นดินะ หยางอวีน เราสองคนกำลังจะได้ไปเที่ยวทิเบตด้วยกัน ฉันขอพ่อมาหลายทีแล้ว เคยดูสารคดีเจงกิสข่านไหม อาจจะมีใกล้ๆ แถวนั้นก็ได้ ช่วงนี้พ่อฉันไปดูงานสาขาที่อังกฤษด้วย ฉันจะได้หนีเที่ยวตั้งเดือนโคตรดีเลยว่ะ”

หยางอวีนเงิบไปสั๊กพักแล้วจู้ๆ ก็หัวเราะออกมา เขาคงเริ่มคิดได้ว่านี่มันเป็นแผนการทำให้ความรักเขาสมหวัง แล้วผมก็โคตรเป็นเพื่อนที่ทุ่มเท เพื่อนที่ดีที่ทำทุกอย่างเพื่อให้เขากับลิลลี่มีความสุข

“หยางหวางจะมาตามหาฉันไหม”

“เขาก็ต้องตามสิ แต่เราคงขี้ม้าไปเที่ยวกันไกลเลยละ ฉันจ้างไกด์ท้องถิ่นไว้ เราจะไปซั่มบาลากัน”

ผมไม่กล้าพูดหรือว่าลิลลี่เป็นคนจ้าง มันดูไม่เทอะ ไหนๆ ลิลลี่ก็ไม่อยู่ตรงนี้ ผมแอบอ้างนิดหน่อยก็คงไม่เป็นไร หยางอวีนทำหน้าที่เหมือนท้อแท้แต่แล้วก็ทำหน้าที่แข็ง สงสัยจะกลัวโดนดู ผมก็กลัวงะ...ลูดูผมแน่ แต่ช่างเถอะ ไปเที่ยวก่อน ถึงตอนนั้นเดี๋ย้ออนๆ หน่อยลูก็หายโกรธ

“ฉันหนีจากนายได้ไหม”

“ไม่เอาหน้าหยางอวีน ผู้ชายอย่างเราก็ต้องไปผจญภัยกันสักครั้ง เชื้อเหอะสนุก นายอยากมาไม่ใช่หรอ ลูซิงอวีนก็บอกว่านายสนใจทิเบต คิดซะว่าทริปสะโลดไป พอลิลลี่มาพวงนายก็จะแต่งงานกันแล้ว ไม่ได้เที่ยวแล้วนะ”

เรามาเปลี่ยนรถไฟที่ปักกิ่ง ผมไม่เคยมาปักกิ่งเลย ทุกอย่าง
มันดูแปลกตาไปหมด

“เราต้องไปไหนต่อเอ็ดเวิร์ด”

“ไม่รู้อะ ก็ต้องหารรถไฟไปทิเบตมั้ง”

“สายไหน”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

ก็ผมมาครั้งแรกผมจะไปรู้ได้ยังไงละ หยางอวี่นทำหน้าที่เครียด
เขาคงกลัวหลง ผมก็อยากปลอบใจเขานะแต่ผมก็กลัวเหมือนกัน
หรือเราจะกลับเซียงไฮ้ดี?

“เดี๋ยวฉันไปถามเจ้าหน้าที่แล้วกัน”

หยางอวี่นบอกให้ผมรอแล้วเขาก็หายไปในกลุ่มชน คนมากมาย
ทำให้ผมไม่ค่อยมั่นใจเลย เพราะคนพวกนี้ไม่ใช่เพื่อนผม ผมรู้สึกโดด
เดี่ยว แล้วเวลาผมโดดเดี่ยวผมก็จะไปหาลูซิงอวี่น... น่าจะพาลูมา
ด้วยกัน แต่ลูไม่อยากไปเที่ยวทิเบตกับผม ไว้ผมเที่ยวกับหยางอวี่น
ไปก่อน คราวหน้าค่อยพาลูมาเที่ยวบ้าง

เราकिनบะหมี่รสชาติห่วยแตกที่สถานีด้วยเศษเงินติดกระเป๋า
ผมไม่เคยกินอะไรที่ไม่อร่อยขนาดนี้มาก่อนเลย หยางอวี่นบอกให้
กินๆ ไปดีกว่าหิวตาย เขาช่วยปลอบใจผมด้วยว่าถึงทิเบตอะไรๆ ก็
คงดีขึ้น

“นายมีโกต์อยู่แล้ว บ้านก็มี สบายจะตาย”

“อ้อ ชัมบาลาจะสวยขนาดไหนกันนะ ฉันอยากเห็นไวๆ จัง”

หยางอวี่นทำหน้าที่เหนื่อยใจ เขาคงเหนื่อยจากการเดินทาง
แล้วยังมาเจอบะหมี่รสชาติไม่อร่อยอีก เรากินกันเสร็จก็เดินไปขึ้น
รถไฟไปทิเบต หยางอวี่นเดินนำหน้า เขาตัวเล็กกว่าผมประมาณหนึ่ง
คืบ แต่ผมตัวใหญ่กว่าเพราะอ้วน แม่ชอบบอกว่าคุณกินขนมจนอ้วน
ให้ไปลดน้ำหนัก แต่ลูบอกอ้วนก็ตัวนุ่มดี กอดสบาย แม่กับลูซิงอวี่น
ความเห็นสวนทางผมเลยสับสนอะ จะลดน้ำหนักก็กลัวลูไม่กอด

จะไม่ลดก็กลัวแม่ด่า

รถไฟออกจากปักกิ่งสักพักหยางอวี่นก็ถูกไปคุยกับคนที่
นั่งไปก็ข้าง ๆ ผมทิวเลยไม่ค่อยอยากมาสร้างคอนเน็กชันบนรถไฟ
นั่งมองวิวแก่เบื่อไปจนกระทั่งหยางอวี่นเดินปั้งปั้งเข้ามาแล้วด่า
ผมว่ามองไกลกับทิเบตมันคนละฝั่งของประเทศกันเลย

“เฮ้ย เป็นไปไม่ได้ ตอนเรียนกับตอนดูสารคดีฉันว่ามันติดกัน
นะ”

“ติดอะไรเล่า ดูแผนที่นี่ มองไกลกับทิเบตไม่ได้ติดกัน!”

“อ้าว ทำไมเขาย้ายมองไกลไปทางนั้นอะ”

“มันย้ายไม่ได้แฮ็ดเวิร์ด นายเข้าใจผิด! ใอ้โง่...เฮ้ย ใอ้บ้า!”

“ง่ะ”

หยางอวี่นแปลงร่างเป็นหยางอวี่นที่ผมไม่รู้จัก บ่นภาษาที่ผม
ฟังไม่เข้าใจ น่าจะภาษาไทยมั้งเพราะเขาเป็นคนไทย ถึงจะฟังไม่ออก
แต่ดูเขาโกรธมาก ผมก็ไม่ได้ตั้งใจจะให้มองไกลมันย้ายตัวเองไปไกล
จากทิเบตนี่ สงสัยรัฐบาลแบ่งเขตการปกครองใหม่มันเลยห่างกัน

ผมเงิบไม่พูดอะไรสักคำ เขาเหมือนแม่ตอนโมโหผมเลย วิธี
ที่ดีที่สุดคือเงิบ เดียวเขาหายโมโหเขาก็ลืมแล้วว่าโกรธผม หลังจาก
ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงหยางอวี่นก็หายโกรธ เราก็กลับมาคุยกันเหมือน
เดิม เพื่อนกันก็แบบนี้แหละต้องมีทะเลาะกันบ้างถึงจะสนิทกัน พ่อ
บอกชั่วชีวิตเราจะมีเพื่อนแท้แค่ไม่กี่คน ผมกับหยางอวี่นมาเที่ยว
ทิเบตกับมองไกล...เอ่อ ทิเบตอย่างเดียวด้วยกันแบบนี้เราคงคบ
กันไปจนแก่เป็นเพื่อนแท้ตลอดไปแบบที่พ่อบอก

“เดี่ยวไกดี้ที่ฉันจ้างไว้จะมารับเราที่นี่ รอตงนี่แหละ ถึงฉันจะ
เข้าใจผิดว่ามองไกลอยู่ติดทิเบต แต่ฉันจ้างไกดี้ทิเบตนะ รับรอง
ได้นอนสบาย กินอิ่ม อยากรไปซั่มบาลาด้วยกันแน่ๆ”

หยางอวี่นพยักหน้า ในที่สุดเราก็มาถึงทิเบตกันแล้ว เรายืน

รอดักพาก็มีคนใส่ชุดสีดำ ตัวสูงถือป้ายชื่อผมกับหยางอวี่นเดินเข้ามา

“เอ็ดเวิร์ด หวัง กับ หยางอวี่น นะครับ?”

“ใช่ครับใช่”

ไกด์ที่ลิลลี่ติดต่อก่อนหน้านี้จะราคาแพง ขนาดเป็นไกด์ที่ทีเบตยังใส่สูทมาเลย ลิลลี่นี้ใจกว้างจริง ๆ เราเดินตามไกด์ออกมาที่ด้านหน้าสถานี

“เอ็ดเวิร์ด นายบอกชื่อฉันกับไกด์ด้วยเหอะ”

“หือ? เปล่านะ พวกเขารู้ได้ยังไงอะ”

จะว่าไป... ลิลลี่บอกว่าจะจองไว้เป็นชื่อเธอ มันก็ต้องไม่มีชื่อผม แล้วผมก็ไม่ได้แจ้งชื่อหยางอวี่นกับใครเพราะผมไม่คิดว่าตัวเองจะมาด้วยซ้ำ หรือว่า...เราจะโดนปล้น!

“หยางอวี่นวิ่ง!”

ผมรีบคว้ามือหยางอวี่นวิ่งกลับเข้าไปในสถานี ข้างในต้องมีเจ้าหน้าที่ของทางการสิ! แต่ยังไม่ถึงไหนผมก็โดนกดลงกับพื้นจนหน้าคลุมุ่น อื้อย ถ้าเป็อนุ่นแบบนี้โดนแม่ด่าละเทะ ดิงหูขาดเลยนะ

“ปล่อยยยยยยยยยยยยยยย ปล่อยไว้ยยยยยยยยย”

“อย่าดิ้นสิครับ”

“ก็ปล่อยสิวะ ปล่อย!!! พวกนายรู้ไหมว่าฉันเป็นใคร ปล่อยนะ ปล่อย”

แต่ผมเป็นแค่เด็กอ้วน...เฮ้ย เด็กตัวนุ่่มจะไปสู้อะไรกับพวกโจรชุดดำ แถมโดนถุงผ้าครอบหัวอีก ผมพยายามร้องขอความช่วยเหลือก็ไม่ได้ผล ไม่มีใครได้ยินผมเลย

โจรลักพาตัวจับผมมาโยนไว้ที่ห้องพักห้องหนึ่ง ผมไม่รู้ตัวตัวเองอยู่ที่ไหน ไม่เห็นหยางอวี่นด้วย ประตูห้องก็ล็อก พยายามเปิดเท่าไรก็เปิดไม่ออก สงสัยพวกนี้จะต้องเป็นโจรเรียกค่าไถ่

เพราะห้องที่ผมโดนจับมาขังมันทรูหราเกินอะ ในหนึ่งเวลาโดนจับไปมีแต่ห้องซ่อมซ่อ แสดงว่าพวกนี้ก็จะจับผมไว้โกงค่าตัวกับพ่อแน่ๆ

“อย่ามาขอทำเรือแลกกับฉันนะ...”

ทำเรือนั่นปากท้องของตระกูลหวัง ถ้าเขาต่อรองให้พ่อยกทำเรือให้ พ่อยอมปล่อยผมตายแน่ๆ ถ้าเป็นผมต้องเลือกลูกกับทำเรือ ก็เลือกทำเรืออะ ลูกทำใหม่ได้ แต่ล้มปทานทำเรือนี้ไม่ได้มาง่ายๆ นะบอกเลย

พอคิดได้ว่าตัวเองช่างมีค่าน้อยนิดผมก็เริ่มร้องไห้ไม่น่าลักพาตัวหยางอวี่นเลย ไม่น่าช่วยลิลลี่เลย ไม่น่ามาทิเบตเลย ถ้าฟังลูแต่แรก กลับบ้านไปกินขนม เล่นกับลู เล่นกับม่งม่งผมก็คงไม่โดนจับมาแบบนี้ ฮือออ ถ้าพ่อไม่ยอมยกทำเรือให้พวกมัน พวกมันต้องเอาไตผมไปขายแน่ ฮือออ หรือจับไปใช้แรงงาน แงง ไม่เอา

การโดนจับขังในห้องหลายวันทำให้ผมกินข้าวไม่ลง แม้ใจกลุ่มนี้จะหาแต่ของดี ๆ มาให้กินก็ตาม เขาไม่ได้เลี้ยงผมอดอยากเท่าไร คงกลัวเอาไปแลกทำเรือไม่ได้ ผมก็แอบส่งสารพวกโจรนิด ๆ ที่คิดว่าผมมีค่าขนาดนั้น แต่เรื่องอะไรผมจะบอกให้ไงว่าพ่อไม่เอาทำเรือมาแลกกับผมหรือก ให้พวกมันผิดหวังไปเลย

ในขณะที่ผมกำลังจะหิวตาย ประตูห้องผมก็เปิดออกอีกครั้ง แปลกใจนิดหน่อยเพราะยังไม่ถึงมื้อกลางวันเลยอะ ถึงจะอยากรู้แต่ผมต้องทำเป็นเฉยชา หมดอาลัยตายอยาก นั่งหันหลังให้ประตูห้องมองดูประตูห้องน้ำไป ถึงห้องนี้จะทรูแคไหนก็ไม่มีระเบียบ ผมเลยมีทางเลือกเดียวคือห้องน้ำ

“ไอ้ลูกโง่!”

“แม่!”

ผมหันขวับไปมองผู้หญิงตัวผอม แต่งหน้าสะสวย ทรงผมดี กะบังยื่นชี้หน้าผมอยู่ตรงประตู ข้างหลังแม่มีพ่อเป็นฉากประกอบ

ที่ยืนนั่งรากับบอดีการ์ดประจำตัวแม่

“แคะแคะ ทำความอับอายให้กับวงศ์ตระกูลจริงๆ ไม่สร้างปัญหาสักวันมันจะตายไหม ฮะ!”

“ไอ้แม่ ปล่อยยย ผมเจ็บบบ”

แม่บิดหูจนผมปวดไปหมด แต่ถึงจะเจ็บผมก็ดีใจที่เจอแม่จนร้องให้ออกมา ร้องเพราะทั้งเจ็บทั้งดีใจนี้แหละ ฮือออ แม่ยอมเอาท่าเรือมาแลกกับผมแล้วใช่ไหม

“แกรู้ไหมว่าตระกูลหยางโทร.ไปด่าพ่อแกถึงอังกฤษ ดินะเขาไม่เลิกทำการค้าด้วย แกคิดว่าแต่ละปีเขาส่งออกขาเป็นก็ร้อยก็ล้านหยวน! ไปพาลูกหลานเขาหนีมาทำไม ฮือออ?”

“ฮือออ แม่ ผมไม่ได้ตั้งใจ ฮือออออออ”

“กลับบ้านไปครวนี้โกนหัวบวชเลยนะ ไม่สำนึกไม่ต้องออกจากวัด!”

“คุณก็ ใจเย็น ๆ ก่อน ลูกยังเด็ก..”

“ก็เพราะพ่อมันให้ท้ายแบบนี้ไง ลูกมันเลยไม่โตสักที ดูลูซึ่ง-อวีนบ้างสิคุณ แกกว่าลูกเราแคปีกว่า วางแผนอนาคตไว้ถึงไหนแล้ว ถ้าคุณยังโ้ลูกแบบนี้ละ ต่อไปคงได้ขายท่าเรือเซียงไฮ้กิน!”

“หา แม่รู้แล้วเหอ!”

แม่หันขวับมามองผม ตาสวย ๆ ของแม่ถลึงใส่ผมจนมันโตเท่าไข่ห่าน

“หวัง—เป่า—อวีน! โ้ลูกบ้า!”

ผมโดนแม่ด่ายาวอย่างกับกำแพงเมืองจีน ตอนไปทิเบตโคตรลำบากแต่ตอนกลับพอกับแม่เอาเฮลิคอปเตอร์มารับ ปรากฏว่าผมโดนขังอยู่ที่โรงแรมใกล้ ๆ สถานีรถไฟนั่นแหละ ผมอยากจะเล่าเหตุการณ์สร้างมิตรภาพเพื่อนแท้กับหยางอวีนให้พ่อฟัง แต่แค่จะอ้าปากแม่ก็ด่าแล้ว พ่อก็โดนแม่ด่าด้วย

กลับมาถึงบ้านแม่จะจับผมส่งไปวัดจริงๆ แต่พ่อขอไว้แม่เลย

ให้ไปนั่งสวดมนต์ในห้องคนเดียว แถมเปิดเทปเล่นบทสวดมนต์ด้วย
ให้ผมนั่งขาวท่มขาวแล้วกินเจหนึ่งเดือนเป็นการทำโทษ

“แต่ลูกผมลงไปเยอะเลยนะคุณ...”

“ดีให้มันผมไปเลย อ้วนเป็นหมูแล้วเพราะคุณตามใจลูกอยู่นั้นแหละ”

จะ...ไม่อ้วนสักหน่อย กอดกำลังนุ่มต่างหาก

ผมนั่งนับลูกประจำสวดมนต์อย่างตั้งใจ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่
แม่ลงโทษผมด้วยวิธีแบบนี้ ถ้าผมตั้งใจทำตามที่แม่บอก สำนึกผิด
จากใจจริงแม่ก็จะใจอ่อนลดวันทำโทษลงให้ แบบนี้แหละนะวิถีฮีโร่
จะทำความดีแรก ๆ มันก็ต้องโดนคนทั่วไปมองว่าเป็นพวกนิสัยไม่ดี
ไว้ก่อน พอหลัง ๆ ก็ถึงมาเห็นค่าเรา

ถึงพ่อจะแอบเอาขนมมาให้แต่ผมก็ยังกินอะไรไม่ลงอยู่ดี
เพราะผมรู้สึกผิดต่อหยางอวีน ไม่รู้ป่านนี้เขาเป็นยังไงบ้าง พ่อแม่ก็
ไม่รู้เหมือนกัน แต่พ่อก็ดูไม่เครียดเรื่องผมร่วมมือกับลิลลี่ลักพาตัว
หยางอวีน ผมแอบ ๆ ถามพ่อแล้วว่าจะไม่มีปัญหาใช่ไหม ในเมื่อ
บ้านเราสนิทกับตระกูลลู่ที่ไม่ถูกกับตระกูลหยางกับตระกูลหวงของ
ลิลลี่

“บ้านเราทำการค้า ไม่ทะเลาะกับใคร เน้นคบเพื่อนไงลูก”

“ก็จริง ผมมีเพื่อนทั้งโรงเรียน”

เห็นพ่อขิวผมก็ขิวด้วย แต่ชีวิตก็เริ่มไม่ขิวเพราะหลังจาก
สวดมนต์ครบวันลู่ชิงอวีนก็มาหา...ผมรู้สึกได้ว่าเป็นแหละนรกมาเยือน
ของจริง

ฮือออ ขอพลังทำความดีที่ช่วยหยางอวีนให้ประสบความสำเร็จ
สำเร็จในด้านความรักคลบันดาลให้ผมแคล้วคลาดปลอดภัยจาก
ลู่ชิงอวีนที่ได้โปรด

“ฉันทรอนายกลับมา แต่นายดันไปโผล่ทีเบต”

ลูชิงอวีนในชุดจีนสีน้ำเงินยืนกอดอกฟังประตูห้องผม เขาหรีตามองลูกประจำในมือแล้วเลิกคิ้วขึ้น

“นับเร็วไปไหม”

ผมชะงักมือที่นับลูกประจำด้วยความเร็วสูง คือผมหวาดผวามาก ปกตินับหนึ่งลูกก็พุทธ หนึ่งลูกก็โธ ไปช้า ๆ แต่ นี่ไม่พุทธ ไม่โธอะไรทั้งนั้นแถมเหงือแตกพลั๊ก

“แหะ ๆ...กินข้าวยังลู่”

“หรี”

ลูชิงอวีนกวาดตามองผมที่นั่งขัดสมาธิอยู่กลางพื้นห้อง ช่วงนี้ผมนอนพื้นเพราะถือศีลกินเจไม่นอนเตียง แม่บอกถ้าเข้ามาดูแล้วเห็นผมแอบนอนเตียง จะไล่ไปวัดของจริงแถมต้องโกนหัวด้วย ปกติบ้านจีนผู้ชายต้องเป็นใหญ่ แต่บ้านเราคงรับอิทธิพลฝรั่งมามากเกินไป แม่เลยใหญ่กว่าพ่อซะงั้น

“ฉันขอโทษ...ฉันไม่ได้ตั้งใจไปทิเบตเลยนะ”

“แล้วไปทำไม”

น้ำเสียงของลูชิงอวีนห้วนสั้นกระชับทำเอาผมเกือบน้ำตาร่วง นี่คือลูเวอร์ชั้นโกรธมาก เขาไม่ชอบคนไม่รักษาสัญญา แล้วผมก็ผิดสัญญาเรื่องจะกลับไปหาเขาแต่ดันไปทิเบต

“ฉันขึ้นไปส่งหยางอวีน แต่เขาสลับ...มันไม่เหมือนที่คิดไว้ก็เลยเพลอลังเล แล้วรถไฟมันก็ออกงะ...ฉันถามเจ้าหน้าที่เขาก็บอกมันวิ่งยาวถึงปักกิ่ง”

“แล้วถึงปักกิ่งทำไมไม่กลับเซียงไฮ้”

“แหะ ๆ...ตอนนั้นแอบเพลอลอยากไปเที่ยว ตะ...แต่ไม่ได้ตั้งใจไปจริง ๆ นะ”

ลูชิงอวีนย่างเท้าเข้ามาใกล้ผมทีละก้าว แล้วเขาก็ย่อตัวลงตรงหน้าผม สายตาของเราอยู่ในระดับเดียวกันแต่ผมรู้สึก...รู้สึกว่าคุณน่ากลัวกว่าทุกครั้ง

“หวังเป่าอวีน”

“อะ...ว่าไง...”

“ยกมือนายขึ้นมา”

ผมค่อยๆ ยกมือเงๆ แต่ถูกลูชิงอวีนดึงมือเข้าไปหาเขาแล้ว กัดแรงๆ แรงมากจนผมสะดุ้งแล้วร้องไห้ แต่เขาก็ไม่ยอมปล่อย เขากัดจนเขาพอใจแล้วถึงปล่อย มันไม่ถึงกับเลือดออกแต่รอยฟิบนบนหลังมือชัดเจนมากแม้ตาผมจะพว้าเบลอด้วยม่านน้ำตาก็ยังเห็นรอยฟิบนชัดแจ้ว

“นายทำให้ฉันโมโห...มาก”

“ฮึ๊ก...ลู๋ ฉันขอโทษ”

“นายทำให้ฉันมืดแปดด้าน ไม่รู้ว่านายหายไปไหน หายไปกับใคร เกิดอะไรร้ายแรงขึ้นหรือเปล่า”

ลูชิงอวีนขยับตัวห่างจากผมแล้วลุกขึ้นยืน เขากอดอกก้มมองผมที่นั่งร้องไห้อยู่กับพื้น

“เสี่ยวอวีน”

“ฮึ๊ก อะ...อะไร...”

“ต่อไปนี่เราไม่รู้จักกัน”

“ไม่เอานะ! ลู๋ ฮี้ออออออ ฉันขอโทษ อย่าโกรธฉันเลยนะ ฉันผิดไปแล้ว ฮี้ออออออ”

ผมรีบลุกเข้าไปกอดลูชิงอวีน ในอกของผมปวดร้าวไปหมด เสียใจยิ่งกว่าตอนแม่ชี้หน้าด่าว่าไอ้ลูกโง่ มะ...มันปวดร้าวกว่านั้น ไม่อยากให้ลูโกรธ ไม่อยากให้เป็นแบบนี้ ฮี้อออ ไม่น่าไปทิเบตเลย

“เสี่ยวอวีนไม่รักฉันอีกต่อไปแล้ว แม้แต่เรื่องที่ฉันขอ...นายก็ทำให้ไม่ได้”

“ไม่จริงนะลู๋ ฉันรักลูกคนเดียว ฮี้อออ ต่อไปฉันจะไม่ดื้อแล้ว ไม่ผิดสัญญาแล้วด้วย อย่าโกรธฉันเลยนะ โฮฮอ”

ลูชิงอวีนมองคนร้องไห้จนตาบวมแล้วก็ข่มอารมณ์ไม่ให้

ใจอ่อนง่าย ๆ หัวงเป่าอวีนเอาแต่ใจเกินไปแล้ว เพราะทั้งบ้านตามใจ
เขาเองก็ตามใจจนทำอะไรไม่คิด พาตัวเองไปเสี่ยง ก็เตือนแล้วว่าตัว
เองอยู่ตรงกลางระหว่างเกมการเมืองของสองตระกูล แล้วมันก็ไม่ใช่
แค่เรื่องของสองตระกูลแต่เป็นกลุ่มสองชั่วอำนาจที่มีผลต่อดำแหน่ง
ประธานาธิบดีในอนาคต ทั้งลิลลี่ หวง ทั้งหยางอวีน ไม่ใช่ลูกเศรษฐี
บ้านรวยแต่เป็นผู้มีอำนาจในชนชั้นปกครองกันทั้งนั้น แล้วตระกูล
หวงก็เป็นญาติกับตระกูลลู่อูของเขาที่อยู่คนละฝั่ง เรียกว่าเหตุการณ์
นี้อาจจะถูกทำลายความเชื่อมั่นจากพวกเดียวกันได้เลยด้วยซ้ำถ้า
หยางกับหวงเอาเรื่อง

แต่แปลกตรงที่ตระกูลหยางดันไม่เอาเรื่อง แค่ส่งจดหมายเชิง
ตำหนิออกมา นั่นทำให้ลู่อูชิงอวีนแปลกใจ...หยางเสียหน้าขนาดนี้
ทำไมลู่อูไม่โดนทางเลขไปด้วย บนถนนสายอำนาจถ้าอีกฝ่ายเปลี่ยง
พล้าไม่มีใครหรอกที่จะใจตีมองข้ามมีแต่ตอกย้ำและซ้ำเติม

นี่เป็นเรื่องที่เขายังดูไม่ออก ตระกูลหยางได้อะไรกับการมี
น้ำใจครั้งนี้ แล้วถ้าไม่เอาเรื่องทางลู่อูกับหวง มันก็มีอีกทางที่น่าคิด
คือตระกูลหยางไม่กินเส้นกับตระกูลหวงแล้ว?

ลิลลี่ หวง วางแผนลักพาตัวหยางอวีน ทั้ง ๆ ที่เธอกำลังจะ
แต่งงานกับหยางหวาง...จักรพรรดิพระอาทิตย์

การเมืองมันซับซ้อน...ไหน ๆ ตระกูลลู่อูก็ยังไม่โดนทางเลขไป
ในสงครามนี้ก็ควรจะอยู่นิ่งเข้าไว้ เพื่อรอดูท่าที่ระหว่างตระกูลหวง
กับตระกูลหยางว่าจะเอาอย่างไรต่อ

พออาจจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ลู่อูชิงอวีนไม่อยากจะถาม เขาไม่
อยากให้พ่อรู้ว่าเขาสนใจการเมืองมากเกินไป วงการนักการเมือง
ไม่มีมิตรแท้และศัตรูที่ถาวร เปลี่ยนฝ่ายย้ายข้างเป็นเรื่องปกติ ใคร
ตามไม่ทัน เข้าไม่ถูกพวกก็ต้องยอมอยู่สงบเสงี่ยมเพื่อรอวันที่จะมี
อำนาจอีกครั้ง

พ่อไม่อยากจะให้เขาเดินตามรอยพ่อ...แต่เขาดันชอบ

ลู่วิ่งอวินรู้ว่าตัวเองชอบอ่านหนังสือการเมือง การปกครอง
แม้กระทั่งทดลองบริหารโรงเรียนที่เหมือนกับประเทศเล็ก ๆ แห่ง
หนึ่ง

การมีอำนาจ...คือการอยู่เหนือคนทุกคน

**แล้วเพราะเขายังมีอำนาจไม่พอ...เลยไปพาเสี่ยวอวิน
กลับมาไม่ได้**

ลู่วิ่งอวินมองมือตัวเองแล้วกำแน่น เกลียดที่ตัวเองยังเป็นแค่
เด็ก ไม่มีเส้นสาย ไม่มีอะไรเลย ทำได้แค่รอวันแล้ววันเล่าอยู่ที่บ้าน

“ลู่วิ่ง...ดีกันนะ”

“...อย่าให้มีครั้งที่สอง”

“ไม่มีแล้ว ไม่มีจริง ๆ ฉันทัญญา”

“ถ้านายทำอีก...”

**“ฉันยอมให้ลู่วิ่งล่ามโซ่ขังไว้ในบ้านไม่ให้เห็นเดือนเห็นตะวัน
เลย”**

Chapter 3

Plan B

ผมนั่งปฏิบัติธรรมในห้องนอน สวดมนต์ ทำสมาธิอย่างตั้งใจ แม้กี้ยอมเลิกทำโทษผมในที่สุด แล้วบอกให้ไปขอโทษหยางอวีนด้วย

“ว่าแต่...หยางอวีนเขาปลอดภัยไหม”

ผมพยายามบ่อนชนมหาให้เจ้าม่งม่ง มันเป็นหนาน่าสงสาร ขาสั้นมาก มันชอบวิ่งตามลู แต่ลูจะไม่ยอมให้มันเข้าห้องทำงานด้วย เพราะมันชน มันเลยมานั่งหงอยกับผม มันทำหน้าที่เหมือนฟ็องอะว่าลูไม่เล่นด้วย ผมเข้าใจความรู้สึกม่งม่งเลยนะ เพราะเวลาลูไม่เล่นกับผม ผมก็หงอยแบบนี้เลย

“ตระกูลหยางรับตัวไปแล้ว ก่อนนายอีก”

ลูทำหน้าที่หุดหิดใส่เจ้าม่งม่งเพราะมันเมินชนผมแล้วไปจับชายเสื้อของลูแทน ลูซึ่งอวีนชอบใส่ชุดจีนตัวยาวสีน้ำเงินเข้มแบบขุนนาง องค์ชายสมัยก่อน ถึงเงินจะไม่ได้มีกษัตริย์ปกครองแล้วแต่ความคุ่นเคยเก่า ๆ ก็สืบทอดกันมาในตระกูล บ้านลูกับบ้านหวังของพวกเรา มีเชื้อสายอัน

พอบอกว่าถ้ายังเป็นการปกครองระบอบกษัตริย์ บ้านลู่วิ่งคงเป็นขุนนางใหญ่ ส่วนเราก็พ่อค้าร่ำรวย ใหญ่สุดในน่านน้ำเชียงไฮ้ แล้วรสนิยมสีน้ำเงินเข้มของลู่วิ่งอวีนก็ทำให้แม่ปลื้มมากกก จนบังคับให้ผมตัดชุดเหมือนกับลู่วิ่ง แต่แม่บอกยืนคู่กันแล้วเหมือนเสไฟฟ้ากับไหเหล้า...แม่นะแม่ ผมไม่ได้อ้วนสักหน่อย แคตัวนุ่่ม!

“แล้ว...เขาตามหาหยางอวีนเจอได้ยังไงอะ”

“คนของหยางหวางเขามาตามโรงเรียน แล้วก็เจอฉัน”

“นายก็เลยบอกเขา?”

“ใช่ ฉันบอกว่าพวกนายลาโรงเรียนไปเที่ยวทิเบต”

ลู่วิ่งอวีนทำให้ผมดูโง่มากกกกกกกกกก ลักพาตัวคนอื่นแล้วยังลาโรงเรียนก่อนจะไปอีก ผมไม่โง่ขนาดนั้นสักหน่อย ผมฉลาดจะตายเหอะ มีวางแผนปิดกล้องวงจรปิดด้วย!

“ไหนนายบอกว่าอยากช่วยหยางอวีนไงลู่วิ่ง แล้วบอกทำไมอะ”

ผมเบะปากใส่ลู่วิ่งอวีน เขาบอกเองนะว่าอยากช่วย ผมก็อยากช่วยเราเลยร่วมมือกัน แบบนี้มันหักหลังกันชัด ๆ เลยอะ

“เพราะนายไปด้วย”

“เกี่ยวกับฉันหรือ”

“ฉันไปตามนายกลับมาเองไม่ได้...แต่หยางหวางทำได้ เขามีอำนาจมากกว่า”

ลู่วิ่งอวีนหันหน้าหนีออกไปที่สวนด้านนอก มือเรียวที่เลยแขนเสื้อกว้างออกมากำแน่นจนเห็นเส้นเลือด เขายังโกรธที่ผมไม่รักษาสัญญา

“ฉันขอโทษนะลู่วิ่ง...ฉันจะไม่ทำอีกแล้วจริงๆ”

“อืม...”

รอยพินสีม่วงซ้ำของลู่วิ่งอวีนบนมือผมยังเจ็บอยู่เลย...ไม่กล้าตื้อกับลู่วิ่งแล้ว เดี่ยวโดนกัดอีก

ลูซิงอวีนสบตารุ่นน้องที่โดนลักพาตัวไปทิเบต ตระกูล
หยางเพิ่งยอมปล่อยอวีนกลับมาใช้ชีวิตปกติ หลังจากแจ้งว่า
อวีนยังตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“รุ่นพี่กับเอ็ดสนิทกันหรือครับ”

ลูซิงอวีนยิ้มจาง แต่ไม่ได้ตอบอะไร เป็นเอ็ดเวิร์ดที่ตามหยาง
อวีนมาหาเขาถึงในห้องสภานักเรียนตอบแทน

“อ้อสนิทกันสิ แม่ฉันเป็นน้ำซิงอวีน...เอี้ย ประธานลู่ ฉันก็
หลานชายตระกูลนักการเมืองนะเห็นแบบนี้”

ในโรงเรียนเอ็ดเวิร์ดกับเขาจะไม่ได้สนิทกันเท่าไร เจ้าเสียว-
อวีนคิดว่าถ้าตัวเองสนิทกับเขาแล้วเพื่อนจะไม่คบ เพราะเขาเก่งกว่า
จะโดนแย่งเพื่อนไปหมด...ความคิดเด็กน้อย ใครจะอยากมีเพื่อนทั้ง
โรงเรียนแบบเสียวอวีนกันล่ะ เขาเลือกคบคนที่อยากจะคบเท่านั้น
แหละ

“พี่ตั้งใจให้ผมโดนลักพาตัว”

หยางอวีนไม่ใช่คนโง่ แค่ยังดูเกมการเมืองของผู้ใหญ่ไม่ออก
เกมของผู้ใหญ่ที่เด็กกลายเป็นส่วนหนึ่งโดยไม่รู้ตัว

“ก็ใช่”

“ผมนึกว่าพี่ชอบ...”

“ฉันมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ หยางอวีน”

หยางอวีนคิดว่าเขาชอบลิลลี่ หวงถึงขนาดยอมยื่นมือมาช่วย
ให้ตระกูลหวงกับหยางไม่ต้องแต่งงานกัน ซึ่งมันไม่ใช่ การแต่งงาน
ของสองตระกูลเกี่ยวพันถึงผลประโยชน์ ที่เขาช่วยก็ด้วยเหตุผล
เดียว...แตกคอ

คนที่ได้ประโยชน์คือกลุ่มการเมืองที่ยืนคนละฝั่งอย่างตระกูล
ลู่ของเขา หวง กับ หยาง เป็นตระกูลใหญ่ หากไม่ลงรอย ยิ่งงี้ก็ต้อง
มีฝ่ายที่ได้ประโยชน์และเสียประโยชน์

“หน้าที่อะไรกัน”

“เฮ้อ...เอ็ดเวิร์ด ทำไมนายไม่รู้อะไรเลยนะ แบบนี้ใจคุณแม่ถึงบอกให้ฉันดูแลนายประจำ”

ลูซิงอวีนเลือกที่จะปั่นเจ้าเสือวอวีนเพื่อตัดบทของหยางอวีน ไม่ใช่หน้าที่เขาที่จะต้องอธิบาย เขายังต้องรอให้ท่าทีของตระกูลหยางชัดเจนกว่านี้ หากมีการเปลี่ยนฝ่าย การได้เป็นพวกเดียวกันกับรุ่นน้องแบบหยางอวีนถือเป็นเรื่องดี

“ฉันทัดแล้วไม่ต้องการคนดูแลหรอก ฉันไปทิเบตมาแล้วนะ! ไปเองด้วย!”

หยางอวีนหลุดทำหน้าที่เอือมระอาเจ้าตัววุ่นวายที่เขาความดีเข้าตัวแล้วหันมาสบตาเขา แค่สบตาก็มารู้แล้วว่าเราคิดเหมือนกัน หวังเป้าอวีนไม่มีทางไปทิเบตเองได้หรอก

ตาคมมองคนอ่อนวัยกว่าสองคนเดินออกจากห้องสภานักเรียนไป ความเครียดในเรื่องความซับซ้อนของกลุ่มอำนาจทำให้ลูซิงอวีนหายใจไม่ค่อยคล่องนัก

“ซิงอวีน”

มือที่กำลังดึงเน็กไทออกชะงัก เจ้าตัววุ่นวายที่เพิ่งเดินออกไปกลับเข้ามาในห้อง

“หืม?”

“ไม่ชอบหยางอวีนเหรอ”

“ทำไมคิดแบบนั้นล่ะ”

“ก็...ลูซิงไม่ไว้ใจหยางอวีน”

คือเรียวลึกซึ้ง แปลกใจที่เจ้าตัววุ่นวายดูออก ไม่ใช่เพราะว่าไม่ชอบ แต่ด้วยเหตุผลที่ยังไม่รู้ท่าทีกันมากกว่า มันเลยไม่ค่อยสบายใจเท่าไร

“ดูออกเหรอ”

“ฉันดูออกหมดแหละ เวลาซิงอวีนดีใจ เสียใจ อารมณ์ดี ชอบหรือว่าเกลียด ลูซิงชอบทำเป็นยิ้มใจดี แต่ไม่ชอบใครสักคนเลย กับ

หยางอวี่นฉันนี่กว่าลู่จะชอบเขาเพราะทำงานด้วยกัน แต่ลู่ก็ไม่ชอบ”

“มันก็ไม่เชิง”

“การที่เราไม่ชอบคนรอบตัวเลยสักคน...มันไม่ดีนะ”

“...”

“เพราะไม่รู้ว่ เราไม่ชอบคนอื่น...หรือเราไม่ชอบตัวเอง
กันแน่”

ความรู้สึกที่อธิบายไม่ได้บางอย่างทำให้ลู่ซิงอวี่นดึงเน็กไท
ออกมาแล้ววางบนโต๊ะ สายตาเป็นห่วงของเจ้าตัวรูนวายุคูเหมือน
จะทำให้ความอึดอัดหายไปหลายส่วน

“ฉันไม่อยากจะให้ลู่ไม่ชอบตัวเอง ฉันอยากให้ลู่มีเพื่อนสนิท มี
คนที่อยู่ด้วยแล้วสบายใจ มีคนที่คุยได้ทุกเรื่อง”

“ฉันมีเสี่ยวอวี่นคนเดียวก็พอแล้ว”

“พอจริงอะ แต่ลู่ไม่เห็นเลาอะอะไรให้ฉันฟังเท่าไรเลย...ลู่คุย
กับฉันไม่ได้ทุกเรื่องหรอก”

“เรื่องของฉันมันซับซ้อน บางทีฉันก็ไม่รู้จะอธิบายยังไง”

มือเรียวเลื่อนไปดึงมือที่ยังมีรอยฟingerprint มาจับ นิ้วโป้งได้
เบาๆ ตรงรอยซ้ำ...วันนั้นเขาไม่โหมมาก ไม่โจนทนไม่ไหว เผลอทำ
อะไรรุนแรงลงไป

“งั้นฉันส่งตัวแทนไปคุยกับลู่แล้วกันนะ ถ้าลู่อึดอัดก็คุยกับ
ตัวแทนของฉัน”

“ตัวแทน?”

“เจ้าม่งม่งไง มันเป็นหมา มันเอาไปเล่าให้ใครฟังต่อไม่ได้
หรอก ถึงลู่พูดลับสนวกรวนไปมามันก็ไม่บ่นด้วย ไม่ใช่เลือกด้วย ลู่จะ
ได้ไม่เหงา มันเดินเล่นเป็นเพื่อนได้ด้วยนะเวลาเครียดๆ แต่ลู่ขายาว
ต้องเดินช้าหน่อย มันขาสั้น มันอาจจะวิ่งไม่ค่อยทัน หมอบอกห้าม
มันวิ่งเยอะด้วย กระจุกมันยาววิ่งเยอะไม่ได้ เฮ้อ...สายพันธุ์นี้มีชีวิต
รอดได้ไงอะ ดูตายง่ายอย่างกับหมีแพนด้า ต่อไปคอร์ก็ตั้งเป็นสัตว์

สงวนของโลกเชื่อฉันสิ”

ลูซิงอวินหัวเราะกับท่าทางอวดสรรพคุณหมาขาสั้นที่ยัดเยียดเอามาให้เขาเลี้ยง แถมยังบ่นว่าจะตายง่ายอีก มันไม่ขนาดนั้นสักหน่อย เวอร์จริง ๆ

“ที่พูดมาทั้งหมดคือให้ฉันเอ็นดูม่งม่งไซ้ใหม่”

“ก็ลู่ดูไม่ค่อยรักมันอะ ฉันเลยรู้สึกว่ามันน้อยใจ”

คนอะไรดูออกด้วยว่าหมาน้อยใจ เลี้ยงก็ไม่ได้เลี้ยงเอง มันแค่ชอบกัดนั่นกัดนี่เท่านั้นแหละ ชุดเขายาวมันก็เลี้ยงยิ่งชอบ ก็ต้องดูเพราะชุดขาดหมด

“เฮ้อ เสียอวินทั้งรู้ใจฉัน ทั้งรู้ใจหมา ทำไมเก่งแบบนี้”

ทั้งเหน้อยใจทั้งอ่อนใจจนต้องอ้าแขนกอดเจ้าตัววุ่นวายแล้วซุกหน้าลงกับไหล่คนในอ้อมแขน...ตัวนุ่ม ๆ กอดแล้วสบายจริง ๆ

“เพราะฉันรักชิงอวินที่สุดในโลกเลย”

“ฉันก็รักเป่าอวิน”

เสียงหัวเราะของเจ้าตัววุ่นวายกับแขนที่ยกขึ้นกอดเขาคืน... มันดีมาก ดิจนไม่อยากจะเสียไป ไม่อยากยกให้ใคร อยากให้เจ้าตัววุ่นวายเป็นตัววุ่นวายของเขาแบบนี้ต่อไปเรื่อย ๆ

“จริง ๆ ฉันมีอีกเรื่องที่กำลังวุ่นมาก ๆ แต่พูดต่อหน้าหยางอวินไม่ได้”

ลูซิงอวินขยับตัวออก เห็นสีหน้ากังวลกับแก้มพอง ๆ ของเจ้าตัววุ่นวายแล้วก็สงสัยว่าเรื่องอะไร ตั้งแต่เด็กยันโตสิ่งที่หิวเป่าอวินเครียดก็มีแค่เรื่องการบ้าน เพื่อนไม่เล่นด้วย แม้ทำโทษ อดกินขนมแล้วถึงอนที่เขาเอาแต่อ่านหนังสือ

“แม่อยากจะให้ฉันหัดบริหารท่าเรือ แม่บอกว่าลูกบ้านอื่นป่านนี้เข้าประชุมบอร์ดบริหารกันหมดแล้ว ส่วนฉันเอาแต่เล่นไร้สาระ”

“ก็ดีแล้วนี่”

“ไม่ดีเลยสักนิด ฉันเห็นคลีนก็เวียนหัวแล้ว ฉันเคยขึ้นเรือไปกับพ่อ ฉันก็อยากจะทำ...ฉันไม่เมาคลีนก็กลัวทะเลอะ ทีนี้ฉันก็เลยแอบคิดว่าจะขายท่าเรือให้ตระกูลหยาง ก็ลู่เคยบอกว่าตระกูลหยางรวยมาก เฝื่อนในอนาคตหยางอวี่นจะอยากซื้อท่าเรือฉัน แต่แม่ดันรู้เข้า...อดขายแน่เลย แถมยังโดนตำว่าเป็นลูกโง่!”

ฟังเหตุผลแล้วก็สมกับเป็นเจ้าของตัววุ่นวาย! ท่าเรือเพียงใช้ที่เงินสะพัดที่สุดในจีนแผ่นดินใหญ่ คนรุมแย่งกันยิ่งกว่าหมาป่าไฮยีน่าล่าเหยื่อ แต่ทายาทคนเดียวของตระกูลที่ครองส่วนแบ่งถึงหกสิบเปอร์เซ็นต์ดันอยากจะยกให้คนอื่น

หวังเป่าอวี่นไม่รู้เลยว่าที่ตระกูลหวังยื่นหยัดอยู่ตรงกลางท่ามกลางสงครามการเมืองได้เพราะมีอำนาจในการค้ากับต่างประเทศ การขนส่งทางเรือเป็นหัวใจสำคัญของเศรษฐกิจ จีนเพิ่งเปิดประเทศเพื่อค้าขายกับต่างชาติ ไม่ไปทางเรือจะให้ไปทางไหน ตอนนีรัฐบาลก็สนับสนุนให้ค้าขายกับต่างชาติ แม้แต่ผู้นำจีนก็ไปเยือนประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย

“อย่าขายเลย”

“ก็ฉันทำไม่เป็น...แล้วฉันก็ไม่มีใคร มีแต่ลูกคนเดียว ซึ่ง...ลูกก็คงไม่อยากทำธุรกิจด้วยใช่ไหม พ่อบอกว่าลู้อยากรับราชการ เป็นอาชีพอิมเกียรติ ส่วนฉันดีดลูกคิดได้อย่างเดียว ต้องไปโกงเงินฝรั่ง ชูดเลือดชูดเนื้อพวกเขาจะส่งออกนำเข้าให้จ่ายค่าส่งแพง ๆ แต่ฉันโดนโกงก่อนแน่นอน ฉันจะไปชูดเลือดใครเขาเป็นแล้ว ขายทิ้งเลยอาจจะได้กำไรมากกว่าต้นทุนทำต่ออะ”

“เป็นเจ้าของท่าเรือก็เป็นคนมีอำนาจ”

“ฉันไม่สนใจอำนาจหรอก...ฉันแค่อยากกินอิมม่อนนหลับ เล่นกับม่งม่ง เล่นกับลู่ อยู่กับลู่ตลอดไป ส่วนเรือนี้ไม่อยากอยู่ด้วยหรอก”

มุ่มปากยกยิ้มกับคำพูดที่อยากอยู่ด้วยกันตลอดไป

“ลองทำดูก่อน เผื่อจะชอบ”

“ลู่ไปหัดบริหารท่าเรือเป็นเพื่อนฉันหน่อยสิ”

“ไปเอาคืน...”

เจ้าตัวรูนววยเกริ่นมาตั้งเยอะ นี่วางแผนมาตะล่อมให้เขาไปช่วยเรียนรู้ ช่วยคิด ช่วยทำ พอตัวเองทำได้ไม่ติดจะได้มีเขาเป็นโล่กำบังไม่ให้โดนแม่ด่าชัด ๆ

“ฉันรู้ว่าลู่อยากบริหารราชการ แต่ฉันก็หมดหนทางแล้ว ลู่จะทิ้งฉันได้ลงคอเลยหรอ ฉันมีลู่คนเดียวจริง ๆ นะ...”

เจ้าตัวรูนววยกลายเป็นมั่งมั่งเบอร์สอง จับชายเสื้อเขาแล้วพยายามบิบน้ำตา มันน่าหงุดหงิดตรง...ตรงที่เขาใจอ่อนยอมพยักหน้าตามไปนี่แหละ พยายามใจแข็งด้วยเท่าไรก็ดูไม่ค่อยได้ผลสักที

“เฮ้!!! จันปิดเทอมนี้ไปท่าเรือด้วยกันนะ”

“ถ้าพ่อนายยกท่าเรือให้ฉันจะทำไง”

“ก็ดีสิ ลู่จะได้ไม่ต้องบริหารราชการ ไม่ต้องไปปักกิ่ง อยู่กับฉันที่เซี่ยงไฮ้”

ถ้าไปปักกิ่ง...ก็เท่ากับทำงานในกระทรวง เป็นรัฐมนตรีหรือคนในคณะปกครอง เจ้าตัวรูนววยดูออกว่าเป้าหมายของเขาไม่ใช่แค่ข้าราชการท้องถิ่น แต่เขาหวังตำแหน่งที่สูงกว่านั้นหลายเท่า

“ไม่อยากจะไปหรอ”

“อืม...ฉันได้ยินพ่อคุยกับแม่ว่าชาติมหาอำนาจกำลังต่อสู้กันระหว่างประชาธิปไตยกับคอมมิวนิสต์ จีนก็อาจจะทำตาม ประชาชนก็ต้องประท้วงให้ยกเลิกคอมมิวนิสต์ แล้วถ้าประท้วง...ก็ต้องไปที่ปักกิ่ง ถ้าลู่ไปอยู่ที่นั่น...ก็ไม่ปลอดภัย”

“เสียววอจัน...”

“แต่ถ้าอยู่เซี่ยงไฮ้ ต่อให้ประท้วงกันที่นี้เราก็นั่งเรือได้นะหนีไปไหนก็ได้เลยที่นี้ ปลอดภัยแน่นอน ขนผัก ขนชา ขนข้าวที่กอง ๆ แลวท่าเรือไปด้วยให้หมดนั่นแหละ หมู เห็ด เป็ด ไก่ มีให้

เลื้อยเยอะเยอะ ตอนนั้นคนประท้วงกันไม่มาสนใจของหายหรือกรอก
เรากอบโกยได้ก็กอบโกยไปก่อน 'ไม่อดตายบนเรือแน่นอน'

มีที่กำลังจะแตะลงที่ข้างแก้มอยู่ชะงักก่อนจะหลุดหัวเราะ
ออกมา แผนการหนีประท้วงด้วยการขึ้นเรือออกทะเลไปเลยของเจ้า
ตัววุ่นวายทำให้อารมณ์อึมเเม่ใจในใจกลายเป็นเรื่องตลก มีขโมย
หมูเห็ดเป็ดไก่ด้วย นี่กว่าฟังเรื่องเล่าใจสลด

“วางแผนหนีให้ฉันทันทีด้วย เสียวอวินของเราคบคบจริง ๆ”

“ฉันทันทีนี่ ก็ต้องเตรียมพร้อมสิ คนเราต้องมองการณ์ไกล
นะ คิดสั้น ๆ ไม่ได้”

“เหมือนที่คิดสั้นไปทิเบต?”

“ง่ะ... อันนั้นยังไม่ทันคิดเหอะ รถไฟมันคิดแทน ตกลงปิด
เทอมนี้ไปท่าเรือด้วยกันนะ”

“โอเค ตกลงฉันจะไปท่าเรือด้วย”

“สนิทกับเด็กตระกูลหยางหรือเปล่าชิงอวิน”

“คนที่... เป้าอวินพาไปทิเบตเหอครับ”

พอกลับมาจากปักกิ่ง ท่าทางของพ่อเคร่งเครียดกว่าทุกครั้ง
รู้รอยที่หน้าผากและหางตาเพิ่มขึ้นจนเห็นได้ชัด ผมสีดอกเลา
แทนที่จันทน์ไม่เหลือผมสีดำในวันวาน... การเมืองทำให้พ่อแก่ลง
และที่พ่อเอ่ยถึงเรื่องนี้ก็คงเพราะมันเป็นเรื่องใหญ่

“เขาเป็นรุ่นน้องในสถานักเรียนผม”

“รู้ใช่ไหม... ว่าเราอุดมการณ์ไม่เหมือนเขา”

กลิ่นชาจักรพรรดิหอมกรุ่นไม่ได้ทำให้ชิงอวินจิตใจสงบเท่าไร
นัก ชาตระกูลหยาง... ถึงสิทธิ์ขาดในชาจักรพรรดิเพียงผู้เดียว ชา
จักรพรรดิไม่ใช่หือ แต่เป็นชื่อเรียกของชาบรรณการในสมัยก่อน
ที่เชื้อพระวงศ์และจักรพรรดิจิบเท่านั้นที่มีสิทธิ์ดื่ม

“พอทราบครับ”

“ความจริงแล้วตระกูลหยางของประธานาธิบดีหยางซังคุน... กับตระกูลหยางอาณาจักรพระอาทิตย์คือสายเดียวกัน”

“ครับ?”

ในเมืองจินนามสกุลซ้ำกันเป็นเรื่องปกติ ในสนามการเมืองตระกูลหยางสองสายหลักคือประธานาธิบดีและตระกูลหยางอาณาจักรพระอาทิตย์ที่ถือหางรัฐบาล...จะพูดว่ารัฐบาลก็คงไม่ถูกนัก ต้องเรียกว่าเป็นฝ่ายตั้งเสี้ยวฝิง อำนาจที่อยู่เบื้องหลังประธานาธิบดีมาหลายรุ่น

อาณาจักรพระอาทิตย์ถึงอยู่รอดปลอดภัยเพราะมีตำแหน่งจักรพรรดิพระอาทิตย์ก็สนับสนุนไว้ดี ๆ นี้เอง แต่ความเกี่ยวข้องกับประธานาธิบดีหยางซังคุนไม่เคยถูกพูดถึงมาก่อนเลย ทั้ง ๆ ที่ทางนั้นก็มีญาติพี่น้องในชนชั้นปกครองหลายคน

“ชิงอวีน”

“ครับพ่อ”

“หยางหวางยิ่นข้างเรา แต่สถานะของเขาไม่สามารถออกหน้าได้ เรื่องที่เป่าอวีนพาคนของเขาหนีไปเป็นผลดี ตระกูลหวงถูกมองในแง่ลบเพราะลูกสาววางแผนลักพาตัวลูกชายบ้านอื่น...แถมเป็นหลานว่าที่เจ้าบ่าวตัวเอง”

“ครับ”

“ที่ฉันสงสัยก็คือ...ฝีมือลูกไซ้หมชิงอวีน”

“ครับ? ผมเหรอครับ”

“ลูชิงอวีน พ่อไม่ให้ลูกยุ่งกับเรื่องการเมืองเพราะจุดจบไม่มีดีสักคน จะอยากบริหารราชการ พัฒนาประเทศก็เอาแค่การเมืองในเซียงไฮ้ก็พอ จะไปคุมท่าเรือตระกูลหวังก็มีเส้นสายให้แกได้ แต่ไม่ใช่อยากจะไปอยู่ในที่ที่ฉันอยู่! ไอ้แผนเด็กทะเลาะกันสะเทือนถึงผู้ใหญ่ แกคิดว่าถ้าหยางหวางเขาไม่อยู่ฝ่ายเรา ป่านนี้เราโดนเก็บทั้งบ้านไปแล้ว!”

ด้วยซาจักรพรรดิถูกโยนใส่กำแพงจนแตกละเอียด ปากเหม็น
แน่นเพราะสิ่งที่พ่อบุคมันเป็นความจริงทุกอย่าง เขาคิดน้อยไป และ
ไม่ได้คิดว่าผลกระทบมันจะสะท้อนไปถึงตำแหน่งประธานาธิบดี ก็
แค่คิด...ว่าตระกูลลูจะถือแค้นต่อขึ้นบ้างเล็กน้อย

“ขอโทษครับ”

“สถานการณ์ไม่ค่อยดี เราเองก็เชื่อว่าปลอดภัย ซิงอวิน...ที่
หยางหวางออกหน้าให้ เรื่องนี้มันแค่ต่อลมหายใจให้เรา จนกว่าจะ
ผ่านการเลือกตั้งประธานาธิบดีสมัยหน้าไป ทุกอย่างเปลี่ยนแปลง
ตลอดเวลา”

“ครับพ่อ ผมจะระวัง”

“อย่าใจร้อนซิงอวิน ถ้าอยากอยู่บนสนามการเมือง ลูกอย่า
คิดว่าจะควบคุมได้ทุกทุกอย่าง วันหนึ่งคนที่พลาดอาจจะเป็นเรา”

“ผมทำอะไรได้บ้าง ในเมื่อพ่อก็รู้แล้วว่าผมไม่ได้อยากอยู่เฉย ๆ
ผมอยากช่วย...เท่าที่จะทำได้”

ลูซิงอวินมองพ่อตัวเองถอนหายใจ ดวงตาที่ผ่านประสบการณ์
มามากจ้องมองเขาอย่างใช้ความคิด

“ขั้นแรก ไปคิดให้ได้ว่าถ้าเราพลาดจะทำยังไงต่อ ถ้าวันหนึ่ง
เราไม่เหลืออะไรลูกจะทำยังไง คนฉลาดมีแผนสำรองเสมอ อย่าคิด
ว่าชนะแล้วจะได้อะไร แต่ให้คิดว่าถ้าแพ้แล้วจะลุกขึ้นอีกครั้งได้ยังไง
ต้องรู้จักแพ้ให้เป็น”

ลูซิงอวินพยักหน้ารับคำ พ่อเขาอาจจะไม่ใช่รัฐมนตรีแต่ก็มี
ตำแหน่งสำคัญ ถ้าไม่เก่งจริงก็คงมายืนจุดที่สูงขนาดนี้ไม่ได้ แต่ยิ่ง
สูงก็ยิ่งหนาว

“ที่นั่นห่วงกว่าคือสงครามคอมมิวนิสต์กับประชาธิปไตยคงมา
ถึงเราในอีกไม่นาน เราหลีกเลี่ยงไม่ได้ในเมื่อประเทศรอบข้างได้รับ
ผลกระทบกันมาหมดแล้ว ถ้าเกิดสงครามการเมือง พ่อก็ต้องอยู่ที่
ปักกิ่ง”

ข่าวลือเรื่องนี้มีมาเรื่อย ๆ แม้แต่เจ้าตัววุ่นวายยังวางแผนหนีขึ้นเรือ...บางทีคนที่มิมีแผนสำรองคนแรกอาจจะเป็นคนที่ไม่อยากรับผิดชอบกิจการบ้านตัวเองนั่นแหละ

“ตระกูลหวังจะเป็นอะไรใหม่”

“ยาก คุณชายหวังดูท่าที่ไม่มีอะไร แต่เขารู้จักคนเยอะ ไม่ได้ตัวเป็นศัตรูกับใคร ดูวันเกิดเป่าอวินลี เชิญคนมาตั้งเซียงไฮ้ ใจกว้าง เป็นมหาสมุทร แต่ทำตัวอ่อนน้อม...ล้มปทานท่าเรือเซียงไฮ้ส่วนใหญ่เลยเป็นของเขามาเป็นสิบ ๆ ปี เขากินรวบทั้งทำก็ทำได้ แต่ก็ถือไว้แค่หลักสิบ แบ่งสี่สิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือให้คนอื่นอยู่รอด รู้ใหม่ว่าทำไม”

“เพื่อแสดงน้ำใจหระอครับ”

“สร้างบารมี...ยังมีน้ำใจกับคนรอบข้าง คู่แข่งหรือคนที่เกลียดชังก็ยิ่งน้อยลง ถ้าเขากลุ่มตัวเองหมด สุดท้ายก็จะมีคนที่ยากมาเอาชนะ ถ้าเขาจะทำแบบนั้นเพื่อสร้างศัตรูที่แข็งแกร่ง สู้ยอมแบ่งเค้กตัวเองแต่แรกดีกว่า จะรู้ด้วยว่าคนที่เข้ามากินเค้กของเรามีใครบ้าง แล้วแต่ละคนต้องรับมือยังไง”

“ครับ ผมจะเรียนรู้ไว้ครับพ่อ”

“โชคดีที่มีตระกูลหวังเป็นญาติ สนิทกับเป่าอวินไว้ ไม่แน่ว่าสุดท้าย...คนที่จะช่วยเราได้ก็เป็นเขานี้แหละ”

ลูชิงอวินเดินไปส่งพ่อที่หน้าประตูบ้าน เจ้าบ้านลุ่มมาเซียงไฮ้แค่สองวันก็ต้องกลับไปปักกิ่ง คฤหาสน์จีนโบราณชั้นเดียวกลับมาเงียบสงบอีกครั้งหลังจากพ่อและคนของพ่อกลับไป

ท่าเรือเซียงไฮ้ของเจ้าตัววุ่นวายคงต้องให้ความสนใจมากกว่าแค่ไปเรียนรู้เป็นเพื่อนเสี่ยวอวิน ในเมื่อพ่อบอกว่าอิทธิพลของตระกูลหวังมันไม่น้อยเลย...ถือเป็นแผนสำรองที่ดี แต่ไม่ใช่แผนจำพวกอุ้มหมูอุ้มไก่หนีขึ้นเรือแบบที่เจ้าตัววุ่นวายคิดแน่นอน...คิดได้ยังไงกัน

ร่างสูงหันกลับมาเดินเข้าบ้านก็เจอเจ้าหมาขาสั้นยืนนั่งบ๊ายบาย
เสื้อตัวเองอีกแล้ว พยายามดึงออกมันก็ไม่ยอมปล่อย

“ม่งม่งอย่ากัด”

คำตัดพ้อของเจ้าตัววุ่นวายที่บอกว่าเขาไม่ค่อยรักหมาดังขึ้น
มาในหัว จะรักลงได้ยังไงกัดเสื้อเขาอยู่ได้ ใส่ชุดแบบโบราณที่เรชอบ
มากัดทุกที

หลังจากพยายามจ้องตาหมาขาสั้นให้มันยอมคายผ้าไม่ได้ผล
ก็เลยย่อตัวลงนั่งบนส้นเท้ากอดอกมองหมาขาสั้นแต่ตัวอ้วนกลมดิก
เหมือนคนที่เอามายัดเยียดให้เขาเลี้ยง

“ปล่อย”

เสียงเข้มที่ไม่ค่อยได้ยินักทำให้ม่งม่งหูลู่

“แกไม่ใช่เสื้อวอวิน ไม่มีสิทธิ์มาเอาแต่ใจกับฉัน”

คราวนี้ม่งม่งรีบคายเสื้อ หันหลังวิ่งด้วยขาสั้นๆ เข้าบ้าน...
ทำไมวันนี้พี่ดูจึ้งเลย ม่งกลัว

ลูชิงอวินสะบัดขายเสื้อตัวเองเบาๆ ถอนหายใจกับคราบน้ำ
ลายวงใหญ่แถมฝ้ายยังขาดไปส่วนหนึ่ง...นี่มันผ้าไหมอย่างดีของ
เงินที่ต้องสั่งตัด แล้วกว่าจะตัดเสร็จก็ต้องรอเป็นอาทิตย์

ค่าเสียหายวันนี้...นายได้จ่ายฉันคืนร้อยเท่าพันเท่าแม่เสื้อวอ
อวิน